

Vyslovilo-li naříkané rozhodnutí tento důsledek, jest úplně obsahem svým ve shodě se zákonem a bylo proto stížnost ve věci samé prohlášena za bezdůvodnou.

Stížnost arcíť chce rozhodnutí toto vyvrátiti také námitkou formální, vytýkajíc ministerstvu nepříslušnost k rozhodování o žádosti u místodržitelství podané. Námitka tato jest rovněž nepodstatnou. Nesporno jest, že záležitost tato spadá v kompetenci politických úřadů. Jak shora již řečeno, není předpisu, který by pořad instanční v této záležitosti upravoval. Není tudíž také nikde předepsáno, že rozhodnutí musí býti vydáno stolicí, která připouští další instanční pořad. Rozhodlo-li tudíž přímo ministerstvo, není nižádné zákonem založené právo stěžovatelovo porušeno a bylo proto stížnost v tomto bodě dle § 2 zák. o správním soudě jako nemístnou odmítnouti.

Č. 185.

Řízení před nejvyšším správním soudem: Prohlášení ministerstva vnitra dle min. nař. ze dne 3. září 1918 č. 323 ř. z., že odpírá souhlas k zápisu určité společnosti s r. o. do obchodního rejstříku, jest opatřením po rozumu § 2 zák. o správ. s.

(Nález ze dne 22. září 1919 č. 3231.)

Prejudikatura: nález č. 137 této Sbírky.

Věc: Wolf Weissberg, bankovní ředitel v Bukurešti, a Lazar Bernard Weisselberg, obchodník ve Vídni (adv. Dr. Karel Fuchs z Prahy) proti ministerstvu vnitra v Praze o zápisu společnosti s ruč. o.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Stěžovatelé opověděli dne 27. prosince 1918 u obchodního soudu v Praze společnost s ručením obmezeným pod firmou »Silvána«, společnost pro obchod dřívím v Praze, k záznamu v rejstříku obchodním.

Opověď ta odstoupena byla po rozumu nařízení ministerstva financí ze dne 3. září 1918 č. 323 ř. z. ministerstvu vnitra k vyjádření. Ministerstvo vnitra pak vrátilo k žádosti ministerstva obchodu, jemuž bylo předložilo přípis obchodního soudu, tomuto soudu spisy předložené s tím, že ve shodě s ministerstvem obchodu se souhlas k zápisu do obchodního rejstříku odpírá.

Stížnost k tomuto soudu podaná vytýká naříkanému rozhodnutí ministerstva vnitra vadnost řízení, kterou shledává v tom, že třebas by v daném případě šlo o rozhodnutí ponechané volné úvaze správního úřadu, úřady nejvyšší instance jsou povinny rozhodnutí svoje odůvodniti, neboť jinak není dána možnost tomuto soudu, aby vůbec zákonnost takového rozhodnutí přezkoušel a zjistil, zdali správní úřad stran předpokladů a stanovených mezí volné úvahy dle zákona jednal čili nic.

Nejvyššímu správnímu soudu bylo zabývati se nejprve námitkou žalovaného úřadu v odvodním spise uplatňovanou, že tento soud není v daném případě k rozhodování příslušným, poněvadž není tu rozhodnutí neb opatření úřadu správního ve smyslu § 2 zák. o správním soudě, nýbrž výrok soudu, který jen v pořadu stolic soudních lze bráti v odpor.

K tomuto právnímu názoru nemohl se nejvyšší správní soud připojit, setrváv na náhledu vysloveném ve svém nálezu ze dne 18. června 1919 č. 2960, na kterýž se ve smyslu ustanovení § 44 nařízení minist. z 22. srpna 1907 ř. z. č. 209 odkazuje.

Podrobiv ve smyslu právního názoru tohoto naříkaný výnos ministerský svému přezkoumání, musil nejvyšší správní soud zkoumat, nepřekročil-li žalovaný úřad, užívaje práva odporu mu vyhrazeného v daném případě hranice příslušnými předpisy vytčené.

Minist. nařízení z 3. září 1918 neobsahuje sice bližších ustanovení, kterými se ministerstvo při vznesení odporu svého má řídit. Z obsahu zákona z 24. července 1917 č. 307 ř. z., na jehož základě nařízení toto bylo vydáno, jest však patrné, že právo odporu sloužiti má některému z účelů v zákoně tímto označených, t. j.

1. k podpoře a znovuzřízení hospodářského života,
2. k zamezení hospodářských škod a
3. k zásobování obyvatelstva potravinami a jinými předměty potřeby.

Podal-li tedy žalovaný úřad odpor, aniž uvedl důvodu, ze kterého tak činí, jest straně postižené vzata možnost proti opatření tomuto s úspěchem se brániti a také nejvyšší správní soud nemá možnosti zkouseti, zdali žalovaný úřad, užívaje práva odporu, nepřekročil mezi zákonem jemu vytčených a zda pro úsudek, který si utvořil, užívaje svého práva volného uvážení, měl dostatečný skutkový podklad.

Nedostatek odůvodnění jeví se tudíž podstatnou vadou řízení a slušelo proto naříkané opatření ve smyslu § 6 zák. o správním soudě zrušiti.

Č. 186.

Zabírání bytů: Neoprávněné používání bytu k jiným účelům nemění ničeho na jeho povaze.

(Nález ze dne 23. září 1919 č. 4358.)

Prejudikatura: nál. č. 133 této Sbírky.

Věc: František Svátek na Král. Vinohradech proti společnému bytovému úřadu v Praze o zabrání bytu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí, pokud jde o zabrání krámu se zrušuje jako nezákonné, jinak se stížnost zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Naříkaným rozhodnutím zabrán byl na základě § 6 nař. vlády ze dne 22. ledna 1919 čís. 38 sb. z. a nař. stěžovateli byt o dvou pokojích, jedné kuchyni a krámu v domě č. p. 629 na Žižkově, poněvadž jest prokázáno, že byt tento jest déle než 4 neděle za skladiště používán a majitel bytu má ještě jiné sklady v domech č. p. 374 a 329.

Nejvyšší správní soud uvážil o stížnosti proti tomu podané, vytýkající nezákonnost naříkaného rozhodnutí, toto:

Naříkané rozhodnutí lze, třeba se odvolávalo jenom všeobecně na § 6 cit. nař., vykládati vzhledem k jeho odůvodnění jenom tak, že vychází žalovaný úřad z předpokladu, že jsou v daném případě splněny podmínky pro zabrání bytu stanovené v bodě 4. tohoto paragrafu, totiž že tu jde o byt používaný aspoň po 4 neděle za skladiště. Stížnost popírá, že mohlo býti tohoto ustanovení zde použito a poukazuje na to, že jedna ze za-